

පුහු ආටෝප වලට පිටුපා අනාගතයට ඉතුරු කරන්න

රටක් දියුණුවෙන්න නම් රටෙහි ගොවිතැන කරමාන්න ආදිය වැඩිදියුණු කිරීම සඳහා මුදල් යොදවන්න ඕනෑ. රටකට මේ දේවලට මුදල් යෙදවිය හැක්කේ ඒ රට ඉතිරි කරන මුදල් ප්‍රමාණය අනුවයි. රටක් මුදල් ඉතිරි කරනවා කියන්නේ ඒ රටේ පුරවැසියන් ඉතිරි කරන මුදල් වලටයි. අපි ඉතිරි කරන මුදල් බැංකු පොතට දම්මහම ඒ මුදල් වලට අපිට පොලිය ලැබෙනවා. එවිට අපට ලැබෙන මුදල් ප්‍රමාණය වැඩිවෙනවා. අපි බැංකුවල ඉතිරි කරන මුදල් රටේ ගොවිතැන දියුණු කිරීමට කරමාන්න ආරම්භ කිරීමට යොදවන්න පුළුවන්. ඒකයි කියන්නේ රටේ පුරවැසියන් මුදල් ඉතුරු කරන කොට රටත් මුදල් ඉතුරු කරන වාය කියා. බැංකු පොතේ මුදල් අපට ඕනෑ වෙලාවක ආපසු ලබා ගන්න පුළුවන්.

එතකොට අපි මුදල් ටික ටික හරි ඉතුරු කරන විට අපට දෙව් දියකට වාසි සැලසෙනවා. එක් විදියක් තමයි අපට හදිසි අපද්‍රව්‍යදී ලෙඩක් දුකක් වුවිට පාවිච්චියට ගන්න මිල මුදල් ටිකක් ඉතුරු වී තිබීම. දෙවැන්න තමයි අපි ඉතුරු කරන මුදලෙන් රටේ ගොවිතැන දියුණු කිරීමට, වැව් ඇලවෙලි බැඳීමට, සාසැල් ඉස්පිරිතාල සෑදීමට මුදල් යෙදවීමට හැකිවීම.

ඒකයි බුදුහාමුදුරුවොත් අනාගතය සඳහා තමන් උපයන දෙයින් හතරෙන් එකක් ඉතුරුකරන්න කිව්වේ.

පුරාණ කාලයේ පටන්, ඉන්දියාවේ පුද් ගලික හා සාමුතික ඉතිරි කිරීමේ වැදගත් කම ගැන අදහස් පැතිරිලා තිබුණා. වන්දු ගුප්ත රජතුමාගේ පුරෝභිතයෙක් වූ කොටි ලා පටිවරයා ලියූ ‘අර්ථ ශාස්ත්‍රය’ (මූල්‍ය විද්‍යාව) හා ‘නීති ශාස්ත්‍රය’ (සමාජ විද්‍යාව) පිළිබඳ ග්‍රන්ථ දෙකෙහිම මේ කරුණ සොහොයට හේතු වන බව අවධාරණයෙන්ම සඳහන් කරනවා. ඉතිරි කිරීමේ යෙදෙන්නා වූ පුද්ගලයා රටටත්, සමාජයටත් සේවය කරන අයෙකු බව හින්දි සහ්‍යත්වයේ ආදි කාලයේ ඉඳල තිබුණ සංකල්පයක්. ක්‍රි: ව: 120 ට පමණ අයත් ඉන්දියාවේ නාසික්හි හමු වූ සෙල් ලිපියක සඳහන් වනවා. “වෙළඳ කුලයන් ඉතිරි කිරීම ලබාගෙන ව්‍යාපාර වලට යොදවා ගැනීමෙන් ප්‍රයෝජන ගන්නා අතරම ඒවාට නීතිපතා පොලි ගෙවීමටද,

කටයුතු කරලන ලද බව” බැංකුවල සමහරක් ආදිම මුල් මෙහි දක්නට ලැබෙන බවද මෙහිදී සඳහන් කරන්න පුළුවන්.

ඉතිරි කිරීමේ ව්‍යාපාර හැදුනේ වැඩුනේ දුප්පත් සමාජයක එහි ඕනෑම පාකම් පිරිමැසීමට බව එහි ඉතිහාසය සළකා බලන විට පෙනී යනවා. ක්‍රි: ව: 1810 දී හෙන්රි ඩන්කන් පියතුමා සකොට්ලන්තයේ රුත් වෙල් ඩම්පිෂියර් ගමේ ලෝකයේ පළමු වැනි ඉතිරි කිරීමේ බැංකුව පටන් ගත්තේ අස්වනු හානිය නිසා ගොවීන් අහේනියට පත් කාලවල පියතුමනලාට යැපෙන්නට මහත් සලස්වා දීමටයි. ඔහුගේ ආරම්භකත්වයෙන් පටන් ගත් ඉතිරි කිරීමේ බැංකු ව්‍යාපාරය ස්කොට්ලන්තයෙන් එංගලන්තයෙන් විශාල අන්දමින් පැතිරිලා ගියා.

ඒ කාලයේම මෙම ඉතිරි කිරීමේ බැංකු ව්‍යාපාරය පැතිරලා ගිය රටක් ස්විඩනය. 1820 දී එහි ගොතේබර්ග් නුවර ඉතිරි කිරීමේ බැංකුවක් පිහිටුවන්නට යෙදුණා. එ රට ඉතිරි කිරීමේ බැංකු ව්‍යාපාරයේ පදනම ගැන ලියූ එම්ල් සොමාරින්ට අනුව මෙම දුප්පතුන්ගේ ඉතිරි කිරීමේ බැංකු වලින් කළේ 'මේස් කකුල් ඇතුලේ' වුංක පෙට්ටි පතුලේ එක් රැස් වෙච්ච මැරිච්ච ප්‍රාග්ධනය ඒ තැන් වලින් ඉවත් කරලා එබදු තැන්පතු විශාල සංඛ්‍යාවක එකතු වන මුදල් නිෂ්පාදන කටයුතු වල යොදවන අයට ණයට දීමයි.

පුද්ගලයෙක් හෝ වේවා රටක් හෝ වේවා දුරදිග බලා නිරත වන මොනායම් කාරියකට වුවත් කිසියම් සැළැස්මක් තිබෙන්නට ඕනෑ. මේ නිසා තමයි අප රටේ සංවර්ධන කාරියට කවුරුත් දන්නවා 'පස් අවුරුදු සැළැස්ම' පිළියෙල කරන ලද්දේ. මෙය අපේ ජනතාව, රටේ සම්පත් ගැන සොයා බලා සකස් කරන ලද සැළැස්මක්. අප මෙහිදී සාකච්ඡා කරන ඉතිරි කිරීම් සම්බන්ධව මෙම පස් අවුරුදු සැළැස්මේ සඳහන් වන්නේ මෙහෙමයි.

'ඕනෑම රටක නිෂ්පාදන ශක්තිය කෙතරම් දුරට වැඩි කරගත හැකිද යන්න තීරණය කරන ඉතාම වැදගත් සාධකය නම්, නිෂ්පාදන මාර්ග 'තුළ ආයෝජනය කරනු පිණිස සිය වාර්ෂික ආදායමින් කොටසක් ඉතිරි කර ගැනීමට එම රටට ඇති හැකියාවයි.'

'1959-69 කාලයේ අපේ දේශීය ඉතිරි කිරීම් මුළු නිෂ්පාදනයෙන් (දළ ජාතික නිෂ්පාදනයෙන්) 12% ක් පමණ වූ අතර, නිෂ්පාදන ශක්තිය වැඩි කිරීම සඳහා කරන ලද යෙදවීම් (ආයෝජන) මුළු නිෂ්පාදනයෙන් (දළ ජාතික නිෂ්පාදනය) 17% ක් විය. මෙහි අඩු ඉතිරි කිරීම් හිඟය පියවන ලද්දේ විදේශීය ණය වලිනි.

එහි නවදුරටත් සඳහන් වෙනවා 'ඉහත කී ණයට ලබා ගන්නා ලද මුදල් පුද්ගලයන්ගෙන්, ව්‍යාපාරික ආයතන වලින් සහ වෙනත්

අයතනවල ඉතිරි කිරීම් වලින් ලැබෙන විට ප්‍රශ්නයක් හට නොගනී. එසේ වන්නේ පුද්ගලයන්ගේ හා ආයතනවල ප්‍රයෝජය සඳහා වැය කිරීම් හැකියාව අඩු වන හෙයිනි.' යන්න,

එක්සත් ජාතීන්ගේ වින්බර්ජන් කොමිෂම සංවර්ධනය වන රටවල සංවර්ධන ප්‍රයත්නයන්හි ප්‍රතිපල නියම කාරයෙන් ලබා ගැනීමට නම් ඔවුන් එක්සත් ජාතීන්ගේ දෙවැනි සංවර්ධන දශකය අවසාන වනවිට, එනම් 1980 දී දළ ජාතික නිෂ්පාදනයෙන් 20%ක් වත් ඉතිරි කළයුතු බව සඳහන් කරනවා.

සංවර්ධනය වන රටවල ඉතිරි කිරීම් සම්බන්ධව මුහුණ පාන්නට වන ප්‍රශ්න ගණනාවක් තියෙනවා. පහත් ආදායම් මට්ටමට, නුගත්කම, මුදල් සහවා තැබීම. මේ හේතූන් කිහිපයක්. ලදහරණයක් හැටියට ශ්‍රී ලංකාවේ තත්ත්වය ගැන මෙහිදී සලකා බැලිය හැකි ග්‍රාමීය අංශයේ ගෘහයන්හි මෙන්ම ව්‍යාපාරයන්හිත් ඉතිරි කිරීම් ශ්‍රී ලංකාවේ ජාතික ආර්ථිකයේ ඉතිරි කිරීම්වල විශාලතම කොටසයි. කෙසේ වුවත් ග්‍රාමීය අංශයේ ගෘහ මූලිකයින්ගෙන් 45% ක් පමණ දෙතො අවම ජීවන මට්ටමකින් පහළ සිටින අය බැවින් ඔවුනවෙත ඉතිරි කිරීම් බොහොමයක් වෙනැයි සලකන්නට අපහසුයි. එසේ වුවත් 1963 දී කරන ලද පාරිභෝගික වියදම් සමීක්ෂණයට අනුව ග්‍රාමීය ආදායම් වලින් ඉතිරි කිරීම් 2% ක් වූ අතර නගරබද එය 12.2% ක් වූ නමුත්, 1973 දී කල එබදු සමීක්ෂණයකට අනුව ග්‍රාමීය ඉතිරි කිරීම් ප්‍රමාණය 4% ක් වූ අතර නගරබද එය 9.3% ක් වූයේය. මෙයට හේතුව රජයේ සංවර්ධන ප්‍රතිපත්තිවල හේතුවෙන් ග්‍රාමීය අංශයේ ආදායම ඉහළ යාමයි.

නවද පස් අවුරුදු සැළැස්මේ සඳහන් වෙන 'ඉතිරි කිරීම පහත් මට්ටමක තිබීමෙන් පෙනී යන්නේ එම තත්ත්වයට නොගැලපෙන පාරිභෝගික රටාවකට අප සමාජය ඇබ්බැහි වී සිටීම' යන කරුණ සම්බන්ධවත් විකක්දුරට සලකා බලමු.

සංවර්ධනය වන රටවල සිරිත් විරිත් සම්ප්‍රදාය අනුව ඉතිරි කිරීමට 'හිරි පිම්' සිදු කරන අවස්ථා එමට තිබෙනවා. උදාහරණයක් හැටියට ඉන්දියාවේ සමහර ප්‍රදේශවල විවාහ මංගල්‍යවලදී මනාලිය සමඟ රත්තරන් පවුම් 13 ක් දීම සුභ කටයුත්තක් හැටියට සලකනවා. ඒ රටේ කළ සමීක්ෂණයකට අනුව 1950-58 කාලය තුළ ගෘහමූලික ඉතිරි කිරීම් වලින් 3.2% ක් සමන්විත උනේ රත්තරන්වලින්. රත්තරන් ඉතිරි කිරීම් පුද්ගලයින් අතර ඒක රාශිවීම ආර්ථික විද්වතුන් සලකන්නේ 'ආර්ථික නාස්තියක්' හැටියට. මොකද කිවහොත් ප්‍රාග්ධන 'මන්දපෝෂණයෙන්' පෙළෙන දුප්පත් රටවල මේ රත්තරන්වලට වැය කරන මුදල් ඉතිරි කිරීම් මාර්ග මගින් නිෂ්පාදන කටයුතුවලට ආයෝජනය කොට රට සංවර්ධනයට අත්තින් දීමෙන් අප කාටත් දිළිඳුකමින් ගොඩ ඒමට පුළුවන් වන නිසාය.

ධනවත් රටවල ජීවන රටාවට ඇතුළත් වන උපකරණ කෙරෙහි සංවර්ධනය වන රටවල පාර්ශ්වික පුද්ගලයින් තුළ ආසාවන් උපදවන එක් ස්වභාවයක්. මෙයට හොඳම උදාහරණයක් 'ඉලෙක්ට්‍රොනික් උපකරණවලට' මෙරට පාර්ශ්වික පුද්ගලයින් තුළ වන ආසාව. සමහරක් ඉතිරි කිරීම් නැති බංගාලී ගීයන් ණය තුරුස් වෙලාවන් මේවා ලබාගන්න තැනට එළඹීලා. අපේ ගොවි මහතුන් සමහරක් අපේ මිටේ මිළ මුදල් ගැවසෙන කාලයේ 'කැසට් රෙකෝඩර්', 'ඉලෙක්ට්‍රොනික් ඔරලෝස්' සොයා යන්නේ ඉහත සඳහන් කරුණු ගැන අබෝධයක් නොවීම නිසා විය හැකිය.

පසුගියද ආසියාවේ බැංකුවල ප්‍රධානීන්ගේ සම්මන්ත්‍රණයක් නව දිල්ලියේදී පවත්වන තට යෙදුනා. මෙහිදී අවධාරණයෙන්ම එකඟ වුණු කරුණක් නම්, බැංකු ග්‍රාමීය අංශයේ ඉතිරි කිරීම් එක්රැස්කර සංවර්ධන කටයුතු වලට අත හිත දීම සඳහා එම ප්‍රදේශවලට බැංකු කටයුතු ව්‍යාප්ත කළයුතු බවයි.

ශ්‍රී ලංකාවේ ඉතිරි කිරීම් ව්‍යාපාරයේ ග්‍රාමීය බැංකු කටයුතු සිසුගාමීව පුළුල් වන්නට පටන් ගන්නේ පසුගියද ශක දෙකක කාලය

තුළදීය. තැපැල් ඉතිරි කිරීමේ බැංකුව (1885) සහ ලංකා ඉතිරි කිරීමේ බැංකුව (1923) එකතු කරලා 1972 අප්‍රේල් 01 වනදා ජාතික ඉතිරි කිරීමේ බැංකුව පිහිටුවන්නට යෙදුනා. කලින් ඉතිරි කිරීම් වලට 2.4% ක් ගෙවූ පොලිය දන් 7.2% ක් දක්වා වැඩි කර තිබේ. ජාතික ඉතිරි කිරීමේ බැංකුව ශාඛා 23 කින් තැපැල් කන්තෝරු 320 කින් හා උප තැපැල් කන්තෝරු 2,500 කින් පමණ ගනු දෙනු කරනවා. මේ හැරෙන්නට සති අන්තයේ පොල වල් දෙකක (කොළඹ සහ මාතර) බැංකු ශාඛා දෙකකුත් පිහිටවා තිබෙනවා.

පසුගියද උතුරු මැද පළාතේ හිඟරක් ගොඩ ප්‍රදේශයේ අස්වැන්න කපා අවසන් වූ කාලේ ජාතික ඉතිරි කිරීමේ බැංකුව ඉතිරි කිරීමේ ව්‍යාපාරයක් ගෙන ගියා. එහිදී කවුඩුල්ල, ගිරිතලේගම, හිඳෙගම, අත්තන කඩවල, දිවුලන්කඩවල, හිඟරක්දමන, ගල් අමුණ, ලුණුගල්වෙහෙර යන ගම්වලට ජාතික ඉතිරි කිරීමේ බැංකුවේ සේවක මහත්වරුන් ගොස් එම එක් එක් ගමේ ප්‍රාදේශීය සංවිධාන, පාසැල් ගුරු මහතුන් සමඟ එකතු වෙලා සංවිධාන කටයුතු කරලා සාමූහික ඉතිරි කිරීම් ව්‍යාපාරයක් ඇරඹුමට එක් එක් ගමේ පොදු ස්ථාන නියම කර ගත්තා. අනතුරුව ඔවුන් කාණ්ඩ වශයෙන් බෙදිලා හැම ගෙයක් ගානේම ගොස් එක් දිනයක සංවිධානය කරපු ඉතිරි කිරීමේ උත්සවයකට පැමිණෙන ලෙස ගොවි මහතුන්ට ආරාධනා කළා. එදින උත්සවයාකාරයෙන් බැංකුවේ ජංගම ගිණුම් අංශය ඒ ස්ථානවලට ගොස් ගොවි මහතුන්ට බැංකු තැන්පත් ගිණුම් විවෘත කරලා දුන්නා. මෙම ව්‍යාපාරය සාර්ථක උනාද කිවහොත් දිවුලන් කඩවල ගමේ චිතරක් ඉතිරි කිරීමේ ගිණුම් 294 ක් විවෘත කරන්නට හැකි වූ අතර එමගින් එක සතියක කාලය තුළ රු. 66, 506/- ක් එම ගමට අයත් බැංකු තැන්පතු වල තැන්පත් කර ගැනුමට හැකි උනා.

ලංකා බැංකුව (1939) මහජන බැංකුව (1961) දන් එහි ශාඛා ග්‍රාමීය අංශය තුළ ශ්‍රීසුයෙන් පුළුල් කර තිබෙනවා.